

[Ministeren for offentlige arbejder]

sådan sag til bunds, før man tager stilling til et så principielt spørgsmål. Der er heller ikke i udvalget af de kommunale repræsentanter givet udtryk for noget sådant.

Jeg skal således ikke gå ind i en dyberegående argumentation for eller imod de betragtninger, der fremføres i forslagets bemærkninger – det har jeg ikke noget rimeligt grundlag for – men må på nuværende tidspunkt stille mig afvisende over for forslaget.

Et enkelt punkt i bemærkningerne kan jeg dog ikke lade være med at kommentere. Det vedrører forholdet mellem statens og amtskommunernes aktiviteter på deres respektive veje. Det siges her i bemærkningerne, at som følge af de seneste års kraftige reduktion af statens vejudgifter er der nu en iøjnefaldende forskel i vedligeholdelsesstandard og de sikkerhedsmæssige foranstaltninger mellem landevejene og hovedlandevejene i landevejenes favør. Dette mener jeg ikke rigtig er i overensstemmelse med udviklingen. Hvis vi tager det sikkerhedsmæssige, skal jeg pege på, at staten netop i de sidste år har opbygget en særlig organisation, der har til opgave at finde frem til de steder, hvor der er de såkaldte black spots, og at man tværtimod har opprioriteret de sikkerhedsmæssige hensyn også i udgiftsmæssig henseende.

Det anføres endvidere, at begrænsningen i statens vejinvesteringer har medført, at man er ved at komme for sent med udbygningen af det overordnede vejnet flere steder i landet. Til gengæld har amtskommunerne måttet gennemføre en betydelig udbygning af det sekundære vejnet for at klare den øgede trafikmængde, udtales det. Jeg vil gerne heroverfor sige, at hvis det er rigtigt – hvad der altså ikke endnu er dokumenteret over for mig; det er en af de ting, udvalget i øvrigt undersøger – at amtskommunerne således øger investeringerne i deres lokale vejnet i takt med, at staten begrænser investeringerne i sine veje, så synes jeg faktisk, at det er noget uheldigt, der finder sted.

Når staten har indskrænket sine investeringer på sine veje, er det især ud fra to synspunkter. For det første tilsiger den ændrede trafikudvikling ikke den hidtil forudsatte omfattende udbygning af de overordnede veje. Der er anlæg, der er blevet overflødige, og der er andre, der bør sættes væsentligt ned i standard. For det andet sker begrænsningerne som led i en ændret trafikpo-

litik, hvor man også af miljømæssige grunde og af hensyn til de mange, som ikke har mulighed for at benytte individuelle transportmidler, vil lægge vægten mere over på fremme af den kollektive trafik. Det kan så ikke være meningen, synes jeg, at amtsrådene ved at forøge anlægsvirksomheden på deres eget vejnet skal modvirke statens trafikpolitik ved anlæg, der måske oven i købet forudsætter en højere trafikudvikling end den, man nu regner med.

Hvis dette faktisk sker, kunne det nok give anledning, synes jeg, til overvejelse af, om de styringsmuligheder, der findes i dag, er de rette til sikring af den rigtige prioritering af vejinvesteringerne. Det vil gælde endnu mere, hvis amtsrådene fik en yderligere del af vejnettet. Jeg synes i hvert fald, at jeg har villet understrege dette, fordi disse perspektiver må med ind, når vi skal mere i enkeltheder i udvalgsarbejdet.

De to øvrige forhold, der anføres som grundelse for forslaget, skal jeg ikke komme nærmere ind på ud over at sige, at spørgsmålet om forholdet til regionalplanlægningen er en ting, som bør undersøges, og som under alle omstændigheder indgår i det udvalgsarbejde, jeg omtalte lige før.

Jørgen Frederiksen (S):

Der er jo tale om et forslag af principiel karakter, hvis konsekvenser vi ikke er i stand til at overskue. Og når der nu, som ministeren har været inde på, sidder et udvalg af medlemmer fra de implicerede parter og forsøger at kulegrave hele dette problem, så finder vi det ikke rimeligt, at man tager stilling til et forslag af denne art for nærværende.

Vi har den opfattelse, og det går jeg ud fra alle partier har, at når man skal træffe beslutninger, ikke mindst når beslutningerne drejer sig om principielle spørgsmål, så er det nødvendigt, at man skaber det bedst mulige beslutningsgrundlag, forinden man tager stilling. Vi mener derfor, at vi må afvente dette udvalgsarbejdes resultater. I den forbindelse vil jeg pege på, at der fra forskellig side er udtrykt ønske om at fremme dette udvalgsarbejde, hvilket jeg gerne vil spørge ministeren om mulighederne for. Vi mener som sagt, at vi bør afvente udvalgets arbejde, forinden vi tager stilling til forslaget, som det her foreligger.